

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ДЪЛГАТА РЪКА

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Беше дребен, набит и с изплашено изражение върху широкото си лице. Притискаше се към тухлената стена в полумрачната уличка и се мъчеше да не пъхти. Беше тичал с все сила и макар че не искаше да си признае, умираше от страх. Из мозъка му прелитаха грозни мисли за мъст и насилие; както винаги става в света на подгонените, страхът се превръщаше в гняв.

Алис е виновна за всичко, мрачно помисли той. Свадливата жена може да тласне един мъж към много неща... много. Дори към такива, които иначе изобщо не биха му хрумнали... Какво толкова ѝ трябваше? По своему той се държеше добре към нея. И докъде я докара? Все същата стара песен на нов глас... „Къде беше снощи? Къде отиваш? Къде беше? Колко похарчи?“ Да подивееш. Е, сега си бе тръгнал... всъщност беше избягал. Алис и всичко свързано с нея оставаше в миналото. Тоест, щеше да остане, ако онова ченге не го догонеше.

Той се послуша напрегнато. Бучене на камион... параходна сирена откъм реката... клаксон... стъпки... на ченгето ли? Опита да се притисне още по-плътно към стената. Стъпките подминаха уличката и натрупаното напрежение излетя от устата му в хлипаща въздишка... ала стъпките спряха, стихнаха колкото сърцето му да подскочи два пъти и отново поеха... назад.

— Той е! — изпъшка беглецът и отчаяно се озърна в търсене на път за бягство, на някакъв план. — Спукана ти е работата, Тарикат — истерично си каза той. — Тъкмо номер като за Алис — да пусне ченгетата подир теб... значи знае и за парите.

За пръв път искрено съжали, че е задигнал жалката сума, която Алис бе скътала след дълго пестене.

Страхът му нямаше нищо общо със съвестта, а единствено с мисълта за предстоящото наказание. Май до края на дните си щеше да стои под ключ в голямата къща. Или поне за доста време. И защо не го оставеха на мира? Никому не желаше зло. Беше свястно момче... стъпките завиха по уличката и Тариката се гмурна в спасителното убежище зад две кофи за смет.

Като надникна плахо, видя полицая. Да, същото ченге. Сержант Макгонигъл и Тариката се знаеха доста отдавна. На Тариката му бе дошло до гуша, додето най-сетне прехвърлиха ченгето в друг отдел. А ето че днес извърши тъкмо каквото трябваше, за да тръгне пазителят на закона по дирите му. Точно както едно време...

Макгонигъл пристъпваше предпазливо, движейки грамадното си туловище с удивителна лекота. Стискаше фенерче и в отблясъците лицето му изглеждаше доблестно и сурово. Тариката знаеше — от него не може да се очаква милост. Хванеха ли го, никакви молби, подкупи и заплахи нямаше да помогнат. Щом веднъж онази грамадна ръка стиснеше рамото му, всичко свършваше.

Сержант Макгонигъл се изравни с него и нещата станаха тъй бързо, че нямаше време за размисли. Безмилостно шарещият лъч плъзна покрай кофите, освети кръглото лице на Тариката и блесналите като копчета малки очички. В един замръзнал миг двамата се спогледаха — ловец и плячка — сетне Макгонигъл изръмжа и се хвърли напред. Тариката тласна дребното си тяло встрани; месестата лапа прелетя на по-малко от косъм. Подметките на Тариката срещнаха стената; той напъна с всички сили и се хвърли като торпедо в краката на полицаия. Загубил равновесие, Макгонигъл рухна величаво сред вихрушка от мощни крайници. Тариката се преметна, скочи на нозе и хукна към изхода от уличката като подплашена катерица. Обзе го мимолетната злобна надежда, че може ченгето да се е блъснало в нещо кораво, но тежкия тропот изотзад доказваше категорично, че макар и пострадала, мощната снага все още е под контрол.

По-нататък гонитба почти нямаше — всичко свърши преди следващата пресечка. Макгонигъл метна ръце около беглеца и двамата спряха. Тариката риташе и пищеше, но скоро престана. Знаеше — това бе краят.

Няколко минути по-късно в близката сладкарница двамата седяха пред грамадни чаши сироп. И Макгонигъл продължаваше да говори:

— Пет часа ми бягаш, момко. Гащите ми съдра, фенера ми потроши, ама да знайш, не ти се сърдя. Що не земеш да поумнееш? Имаш си убава, голяма къща, пък сестра ти Алис ми рече, че дума няма да обели за онез осемдесет и пет цента, дето си ги задигнал. И че вече няма да разправя на майка ти какви ги вършиш. Като ме преместиха, рекох си край, няма вече да го гледам тоз пакостник, дето все бяга от училище. Сега съм в отдела за изчезнали лица. — Той изгледа Тариката и тръсна едрата си глава. — Много дяволия има в теб за десетгодишен хлапак. Сега си отиваш право у дома и кротуваш, разбра ли?

Тариката се ухили, кимна и лакомо засмука сламката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.